

pertise til at kunne imødekomme en række elever med samme behov for hensyntagen i modsætning til den enkelte kommune, hvor de pågældendes vanskeligheder kan være sjældent forekommende. Grænsen mellem, hvad der betragtes som almindelig specialundervisning og dermed en primærkommunal opgave, og vidtgående specialundervisning og dermed en amtskommunal opgave, ligger for tiden i praksis ved et støttebehov på 8 - 10 ugentlige timer.

Amtsrådet har mulighed for at afslå kommunalbestyrelsens hentilling om vidtgående specialundervisning. Hvis der er utilfredshed med den af amtsrådet truffene afgørelse, herunder afslag på kommunalbestyrelsens hentilling eller karakteren af den konkrete foranstaltning, vil sagen inden 4 uger kunne indbringes for undervisningsministeren af de myndigheder, organisationer eller personer, som afgørelsen vedrører.

Kompetencen efter lovforslaget

Forslaget indebærer i overensstemmelse med Opgavekommissionens anbefaling, at elevens bopælskommune får kompetence til at træffe afgørelse om, at elevens behov for specialundervisning mv. skal opfyldes ved amtskommunens foranstaltning. Efter forslaget vil amtsrådet således ikke længere kunne afslå en kommunalbestyrelsens henvisning til vidtgående specialundervisning.

Kommunens henvisning af barnet eller den unge til amtskommunen forudsættes ledsaget af en indstilling om, hvilken nærmere foranstaltning der skønnes at være behov for. Med udgangspunkt i denne indstilling optager amtskommunen forhandling med kommunen om, hvilken konkret foranstaltning der kan blive tale om.

Det forudsættes, at amtskommunens foranstaltninger i almindelighed kun kommer på tale, når udgiften til foranstaltningen overstiger det kommunale takstbeløb, jf. nedenfor.

Den foreslåede kompetencefordeling indebærer, at amtsrådet fortsat får ansvar for udvikling og drift af specialskoletilbud, center- og specialklassetilbud og specialrådgivningen samt for lands- og landsdelsdækkende institutioner til børn og unge, hvis udvikling kræver en særlig vidtgående hensyntagen eller støtte.

Amtskommunerne vil yderligere fortsat have til opgave at bidrage til, at vidtgående specialundervisning kan finde sted i almindelige klasser eller specialklasser i folkeskolen, jf. nedenfor om det kommunale takstbeløb.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

Det kommunale takstbeløb

Det følger af folkeskolelovens § 49, stk. 1, at alle udgifter til folkeskolens undervisning påhviler kommunerne, for så vidt der ikke er udtrykkelig lovhjemmel for, at udgifterne helt eller delvis påhviler staten, amtskommunerne eller andre. En sådan hjemmel er indeholdt i § 49, stk. 2, hvorefter udgifterne til vidtgående specialundervisning påhviler amtskommunerne bortset fra et af undervisningsministeren fastsat beløb pr. elev, der påhviler kommunerne (det såkaldte takstbeløb). I § 49, stk. 4, er der hjemmel til, at undervisningsministeren kan fastsætte regler om, hvilken kommune henholdsvis amtskommune udgiften endeligt påhviler. Bemyndigelserne er for tiden udmøntet dels i bekendtgørelse nr. 980 af 16. december 1998 om kommunalt takstbeløb i 1999, dels i bekendtgørelse nr. 308 af 22. april 1994 om, hvilken kommune og hvilken amtskommune udgiften til folkeskolens undervisning endeligt påhviler.

Opgavekommissionen har som nævnt i sin betænkning nr. 1366 om fordeling af opgaver i den offentlige sektor anbefalet, at takstbeløbet hæves til et væsentligt højere beløb end i dag, således at hovedparten af den vidtgående specialundervisning, som efter forslaget skal finde sted i almindelige folkeskoleklasser ved kommunens foranstaltning, også økonomisk bliver et kommunalt anliggende, mens den specialundervisning, der finder sted på amtskommunale specialskoler eller specialklasser, fortsat som hovedregel skal høre under det amtskommunale ansvarsområde.

I sine overvejelser om størrelsen af det kommunale takstbeløb har kommissionen lagt særlig vægt på, at takstbeløbet skal kunne medvirke til at understøtte en hensigtsmæssig og klar opgavefordeling på området. Således at det på den ene side sikres, at der er et kommunalt incitament til at finde lokale løsninger for de elever, hvis behov for vidtgående specialundervisning kan tilgodeses på de almindelige folkeskoler - enten som enkeltintegrerede elever i almindelige klasser eller som specialklasseelever, samtidig med at det på den anden side sikres, at elever med meget vidtgående behov for specialpædagogisk støtte får adgang til undervisning på specialskoler, hvor den påkrævede specielle undervisningsekspertise er til stede. Man lagde også vægt på, at beslutninger om vidtgående specialundervisning bliver mere entydige og indiskutable end efter de gældende regler.

Endelig har kommissionen lagt vægt på, at der etableres et økonomisk »sikkerhedsnet« for små kommuner, hvor der forekommer særligt mange svært handicappede børn, for herigennem at sikre, at det ikke bli-